

VOORMALIG TOPMAN HEEL GELUKKIG ACHTER DE STOFZUIGER

Bas Hoogland voelt zich de koning te rijk met zijn eigen B&B. „Dit is nog eens wat anders dan de stress van de verhuur van 13.000 huisjes.”
FOTO'S FRITS WIDDERSHOVEN

Het roer volledig omgegooid

Bas Hoogland was twintig jaar commercieel directeur van Landal GreenParks, toen hij tegen zijn uiterste houdbaarheidsdatum opbotste. Mister HoogLandal, zoals zijn collega's hem noemden, gooide het roer om. Runde hij eerst 13.000 vakantie-huisjes, nu is het er eentje.

door Marie-Thérèse Roosendaal

Beste moment van de week is voor Bas Hoogland (56) de maandagochtend. „Om tien uur stipt, wanneer bij Landal GreenParks de directievergadering begint. Dan denk ik precies tien seconden aan het bedrijf, zet Sky Radio keihard aan, ga de kamers stofzuigen en heb een overweldigend geluksgevoel.”

Zijn bed-no-breakfast – „ik ga niet om zes uur uit de veren om jam te puren!” – loopt als een trein. „Tot eind van het jaar zitten we vol, veel gasten komen terug. Het zou ook

er 200 mensen, toen ik vertrok waren dat er 2600.”

Als lid van de toen driekoppige directie had hij een zware baan. „Werken, werken, werken. Ik was nooit thuis. Sigaren rookte ik per blikje, en op elke afdeling gleed mijn hand in de snoepkast. Op een gegeven moment woog ik 105 kilo. Landal was mijn lust, leven en passie. Dat ging tot aan zelf bestek uitzoeken voor de huisjes toe. Het woweffect creëren, met alleen oké nam en neem ik geen genoegen. Ik ga altijd voor een negen of een tien, nooit voor een zeventje.”

„Nooit meer terug in de ratrace”

een bloody shame zijn als het me met 13.000 huisjes wel was gelukt en niet met maar eentje!”

Bas Hoogland – zijn beide opa's waren hotelier en met zulke genen kon hij natuurlijk niet anders dan dit vak in – was vanaf de oprichting betrokken bij Landal GreenParks. „In 1996 namen we vijftien parken over, negentien jaar later hadden we er vijftien-zeventig in zeven landen. Toen we begonnen werkten

– natuurlijk – een Landal-huisje, ging ik altijd doelbewust de jacuzzi in om een praatje te maken met de gasten, uit te vissen of het ze beviel. Het was een prachtige tijd, van bouwen en vooruitgang. We wonen alle prijzen die er maar te winnen waren.”

Tot zijn lijf in 2014 'ho!' zei en hij hartklachten kreeg. „Bij een wandelingetje met mijn labrador Boy, voelde ik druk op mijn borst. Ik ben gedotterd.

Jeetje mina, voor mij voelde het als een aanslag. Mijn levenstempo moest omhoog.” Daar kwam zijn suikerziekte nog bij. Bas slaat de kersenvlaai over om die avond een glaasje wijn te kunnen drinken. „Ik weeg nu 80 kilo, dat is stukken beter.”

En in zijn hoofd gebeurde er nog iets. „Mijn enthousiasme was er nog steeds, maar ondertussen had ik alle Zoover-awards wel een keer voorbij zien komen. De beslissende wake up-call kwam van mijn vrouw. Toen onze zoons, ze zijn nu 22 en 23 jaar, het huis uit gingen,

zei Jeannette: 'En gaan wij samen nog wat leuks doen?'. Over mijn vertrek heb ik een half jaar gedubbeld. Want Landal was mijn kindje, mijn voetstappen en vingerafdrukken lagen daar. Toen ik tegen de ceo, Thomas Heerkens, zei dat ik wegging brak mijn stem en barstte ik in huilen uit.”

En er moest natuurlijk wel brood op de plank komen. In het Zuid-Limburgse Vijlen – ver van hun woonplaats Leidschendam – liepen Bas en Jeannette aan tegen het vakwerkhuis, waar ze in 2015 met hun gastenverblijf De Heerlijkheid Vijlen begonnen. „Van 2600 man personeel, naar 24 uur per dag met zijn tweeën. Ik ben kamermeisje, assistent-tuinman, oppergrasmaaiër en hoofd beddenopmaak, al deelt mijn vrouw letterlijk de lakens uit. 't Gaat wonderwel, we hebben maar twee

strijdpunten. We tossen wie de bedstee moet opmaken, daar moet je een Houdini-act voor uitvoeren. En ik vouw de handdoeken graag met een dubbele slag en mijn vrouw legt ze tot mijn ergernis enkel neer. Ach, als dit de problemen zijn...”

„En gaan wij nog iets leuks doen?”

Pakt al lopend het volle afvalzakje dat aan de deurenknop van het Hans & Grietje-huisje hangt mee, en de lege flessen. „Dat is een automatisme, ik ben dienstbaar en verras mensen graag. Fijn om op een snikhete dag iemand een ijskoud biertje voor te zetten. Zodra mensen vertrokken zijn, grijp ik naar het gastenboek om te lezen wat ze van ons vinden.”

En natuurlijk is er een achteruitgang in inkomen. „Het kon ook minder, wij hebben nooit de hang naar luxe gehad. De dikke Volvo-station is de deur uit, en ik heb al mijn maatpakken weggedaan, ze slobberden toch om me heen. De flipovers, projectbesprekingen en vergaderingen mis ik niet, de collega's wel. En de zorg van een bedrijf. Had ik eerder iets

met de pc, belde ik de ict-afdeling, mijn secretaresse Caroline plande zelfs mijn tandartsafspraken. Alles ligt nu op mijn eigen bord.”

En Bas heeft nog één pak. „Zo eens per week geef ik een lezing over klantvriendelijkheid voor bedrijven. En als het publiek zich ervoor leent, vertel ik ook over mijn uiterste houdbaarheidsdatum. Het is ook actueel met het nieuws over Ton Büchner, die vijf jaar gelden bij Akzo begon met een burn-out en onlangs stopte met gezondheidsklachten. Laatst zei een directeur dat hij door mijn verhaal is gaan nadenken of hij nog wel twintig jaar zo door kon én wilde.”

Bas Hoogland gaat nooit meer terug de ratrace in. „Aan dit bestaan kleef ik één nadeel: ik heb meer tijd dan ooit om over mijn gezondheid te piekeren... Dan ga ik gauw aan de wandel.” Wijst op het schilderachtige heuvelland. „Maar ik verkeer hier in een permanente staat van geluk, het pure kapelaan Odekerke-gevoel.”

„Ik ben kamermeisje, assistent-tuinman, oppergrasmaaiër en hoofd beddenopmaak, al deelt mijn vrouw letterlijk de lakens uit.”